

PULITZER-GENOMINEERDE TONEEL- SCHRIJFSTER VERMIST OP CAPRI

International Herald Tribune

ZONDAG 19 JULI 1992

CAPRI, ITALIË – DOOR POLITIE EN VRIJWILLIGERS wordt gezocht naar Sarah Ligate, die deze zondagmiddag als vermist is opgegeven.

De toneelschrijfster en haar man, Richard Ligate, houden vakantie op het eiland, samen met de oudere broer van Richard, Marcus, en diens vrouw, Naomi. Om 13.07 uur vanmiddag is de politie op de hoogte gebracht dat Ligate nergens te vinden is in en rondom de villa waar ze samen met haar familie verblijft.

Ligate is voor het laatst gezien op zaterdagavond, tijdens een diner ter viering van de renovatie van het Casa Malaparte, een project dat mede door de Ligate Foundation is gefinancierd. Na afloop van het feestelijke diner zijn de genodigden naar het Piazzetta gelopen om nog wat te drinken bij Bar Tiberio, waar de groep het contact is verloren met zowel Richard als Sarah Ligate. Een ooggetuige wist te melden dat het echtpaar voorafgaand aan het diner onenigheid had, maar weigerde over de aard van deze ruzie uit te weiden. Richard zou rond 02.00 uur zonder zijn vrouw naar huis zijn teruggekeerd.

Richard en Marcus Ligate zijn vooral bekend als erfgenamen van DVH Holdings, een privaat energiebedrijf dat door hun grootvader, de oliemagnaat Aaron Ligate, werd opgericht. Halverwege de jaren tachtig is het bedrijf door hun vader van de

hand gedaan en de broers hebben het vrijgekomen kapitaal gebruikt om binnen hun eigen interessesfeer bepaalde ontwikkelingen mogelijk te helpen maken: Marcus als speculatieve tech-investeerder en Richard als beschermheer van de kunsten.

Sarah Lingate heeft als toneelschrijfster een nominatie voor de Pulitzerprijs in de wacht gesleept en is onderscheiden met de Whiting Award. Haar werk is opgevoerd op experimentele podia zoals het Lexington Conservatory Theatre, én in gerenommeerde culturele centra, waaronder het Lincoln Center. Ze is een meter achtenzeventig, heeft een normaal postuur en lang, dik donkerblond haar. Ze spreekt vloeiend Italiaans.

Tot nadere berichtgeving wordt haar verdwijning beschouwd als een zaak van vermissing. Als u de vermiste denkt te hebben gezien, en voor overige tips, kunt u contact opnemen met de carabinieri op telefoonnummer 081-555650. Bezoekers en bewoners van de omliggende regio, waaronder ook Napels, Sorrento, Portofino en Ischia, wordt gemaand waakzaam te blijven.

HELEN LINGATE

Heden

Geld maakte ooit net zo onlosmakelijk deel van me uit als een arm of been. Ik ervaar het gemis ervan als fantoompijn. Het verlies maakt zich soms kenbaar als een schok die door mijn rug-gengraat omhoogschiet. Geld zit in ons ingebakken. Lorna heeft me dat geleerd.

Daarvóór had ik de woorden niet om over geld te praten. Ik veranderde van onderwerp, hield mijn mond, wiebelde ongedurig heen en weer, streek mijn haar achter mijn oren, glimlachte. Ik draaide de Cartier-armband om mijn linkerpols zo vaak om en om dat mijn huid aardbeirood zag.

Wat ik bedoel te zeggen is: ik loog.

Geld heeft me altijd een ongemakkelijk gevoel gegeven, of ik nu te veel of te weinig had.

Vanaf nu is dat voorbij. Ik zag hoe zwaar de tas was toen Lorna hem optilde. Boordevol met ons geld. Ik kan me niet meer herinneren wiens idee het was, dat van haar of van mij. Het doet er ook niet toe. Na vandaag zullen we elkaar het verhaal als een bezwering toefluisteren: *Weet je nog? Niemand heeft ooit iets vermoed.* En dan zullen we, hoop ik, lachen.

Zo werken goede verhalen. Ze worden een reflex, net zo'n automatisme als ademen. Ik weet dat omdat mijn lichaam – botje voor botje – uit dat soort verhalen is opgebouwd.

Verhalen over geld.

Verhalen die ook leugens waren.

Die elke week door mijn vader werden herhaald, waardoor hun contouren me net zo vertrouwd waren als mijn eigen handen. Dat mijn overgrootvader op olie stuitte toen hij naar goud zocht. Dat dat niet ver van ons huis in Bel Air was gebeurd. Dat de exacte vindplek onder het asfalt schuilging, maar min of meer in de buurt was van waar Glendale en Beverly Boulevard elkaar kruisten.

Mijn overgrootvader wilde helemaal geen olie. Het was een vergissing, benadrukte mijn vader keer op keer. Het enige wat hij wilde was goud. Wat hij kreeg was beter: land, ontginningsrecht, geïmporteerde handbeschilderde Franse kussens. Een naam: Ligate.

Wat een vergissing! Wat een verrassing! Wat een verbijsterend geluk! Het had iedereen kunnen overkomen. Dat is de Amerikaanse belofte – dat dat nog altijd mogelijk was.

Een goed verhaal toch, of niet?

Maar al in mijn jeugd schemerde de leugen erdoorheen. Het was een beeld van Los Angeles waarin voor stervelingen geen plaats was, een paradijs van voor de zondeval: velden waarop bomen opschoten en oranjebloesem geurde, waar olie als bruisende soda omhoogborrelde, waar je in de rivieren nog kon zeven naar goud.

Op school leerde ik de waarheid kennen, die ze twintig jaar voor me hadden verzwegen. Niet dat ik hun dat kwalijk neem. Het was meer dan een verhaal voor ons, het was een mythe. Het familie-erfstuk. We koesterden het en gaven het van generatie op generatie door, zoals sommige families een zilverstuk doorgeven dat nog uit de beginjaren van de Amerikaanse geschiedenis zou dateren, en misschien wel door Paul Revere zelf was gesmeed. Een bewijs van de onwankelbare steun van de familie aan de zaak van de Revolutie, van hun ware patriottisme en van hun afstamming van de Pilgrim Fathers. Pas later, wanneer ze het zilverstuk verkopen, ontdekken ze dat het een negentiende-eeuwse reproductie is.

Uiteindelijk is het slechts een verhaal.

De waarheid was dat mijn familie zich begin twintigste eeuw op slinkse wijze meester had gemaakt van het ontginningsrecht van het grootste olieveld in California, het Wilson Oil Field. Dat was ons gelukt door de oorspronkelijke vergunninghouder, de weduwe van een oliespeurder, de toezegging te doen dat als er in de eerste vijf jaar na de overdracht olie werd gevonden, alle winst zou worden verdeeld. Vijf jaar en een dag later werd de eerste oliebron aangeboord.

Ze sleepte ons voor het gerecht, maar verloor.

Het is te begrijpen waarom het verhaal de voorkeur kreeg.

Tegenwoordig heeft vrijwel niemand het meer over de olie. Het zijn de gebeurtenissen die dertig jaar geleden op dit eiland hebben plaatsgevonden die iedereen bezighouden. De dood van mijn moeder. Of mijn vader wel of niet met moord was weggekomen. Mijn familie vindt het onverdraaglijk dat zij hun mythe heeft bezoedeld, dat haar bloed aan hun zilver blijft kleven, hoe hard ze ook poetsen.

Maar ik ben er dankbaar voor. Want ik kan haar verhaal gebruiken. Ik mag toch immers ook wel van familie verhalen profiteren? Is dat niet alleen maar eerlijk, in ruil voor het feit dat ik haar nooit heb gekend, voor de jaarlijkse terugkeer naar dit eiland, naar deze villa, rond haar sterfdag?

Dat lijkt mij van wel.

Het is twaalf uur, zie ik op mijn telefoon. Op andere plekken is dat misschien laat, maar niet hier, niet op Capri. Mijn tong voelt dik in mijn mond, mijn ogen willen zich niet focussen. Een strafte kater met een helse nadorst.

Ik trek de lakens van me af en zwaai mijn benen over de rand van het lege bed. Ik herinner me slechts fragmenten van de afgelopen nacht. De om onze benen gewikkelde lakens, de bezwete rug van Freddy. Hij is vanochtend vanuit bed direct het zwembad in gedoken; ik heb de plons gehoord.

Ik sleep me naar de badkamer, waar ik een kommetje van mijn handen maak om water uit op te slurpen tot ik, omdat het me te langzaam gaat, mijn hoofd verder vooroverbuig en rechtstreeks uit de kraan drink. Ik poets mijn tanden, boen mijn gezicht en inspecteer de slaapvouwen die het kussen op mijn gezicht heeft achtergelaten. Na nog een laatste blik in de spiegel glip ik de gang in en loop naar de kamer van Lorna.

Ze slaapt vast nog. De zon zal nog maar net op zijn geweest toen ze weer naar Capri terugkeerde. Ik duw de deur open. Op een kiertje maar. Net genoeg om te zien dat de lakens nog strakgetrokken zijn, onberoerd door het gewicht van een lichaam, door een warrige haardos.

Ik stap haar kamer binnen. De middagzon schijnt recht naar binnen, de gordijnen zijn niet dichtgetrokken. De wasbak in de badkamer – ook die controleer ik – is in de afgelopen nacht en ochtend niet gebruikt. Er is geen spoor van Lorna te bekennen. Haar afwezigheid is zo volkomen dat ik een moment lang twijfel of ze überhaupt wel met ons is meegekomen hiernaartoe.

Ik hou mezelf voor dat ze is vertraagd. Dat ze er snel weer zal zijn. Dat ik me vergis. Dat het verhaal dat ze me heeft verteld, het verhaal dat we elkaar hebben verteld, de waarheid was. Geen leugen.

Maar ik weet toch hoe het zit met verhalen. En met leugens.

LORNA

36 uur voor Lorna's verdwijning

Ik ben op zee.

Het besef gaat gepaard met een vertrouwd, nuchter afgrijzen, van het soort dat zo'n ondertoon lijkt te hebben van: is dit hoe ik sterf?

Maar het klinkt als: ik ben op zee.

Het is hetzelfde.

Achter ons wordt Sorrento kleiner en kleiner. De vierkante, statige hotels met de zongebleekte belettering zijn nog slechts vegen kleur – roze en wit –, een verzameling roestige balkons en terrassen. De Lingates lijken er geen last van te hebben, dat het donkere water achter ons opkolkte, dat we hier met z'n zessen gevangen zitten op dit vijftien meter lange jacht.

Nog maar even geleden had ik hen zonder mij vooruit kunnen laten gaan. Ik had een of ander spoedgeval kunnen voorwenden om aan vaste wal te kunnen blijven. Maar toen werd mijn tas aan boord gebracht en werden de touwen losgeworpen, en bovendien viel er niet aan te ontkomen dat ik mee móést. Een week waarin ik kan doen wat ik maar wil. Langer zelfs, is me verteld.

Ik maak mijn blik los van de kust van het nu snel uit het zicht verdwijnende Italiaanse schiereiland. Wanneer ik me zittend omdraai torent mijn werkgever, Marcus Lingate, boven me uit en schermt daarmee voor mij de zon af en het eiland in ons verschiet. In de boeg zit nu nog alleen zijn vrouw, Naomi, met wie

hij al bijna veertig jaar getrouwd is. Helen Lingate en haar vriend Freddy zitten tegenover me. Richard, de vader van Helen, de weduwnaar, heeft zich onder de *flybridge* teruggetrokken.

Marcus duwt me een glas champagne in handen, zonder erbij na te denken dat ik niet drink. Zoals het hoort doe ik alsof ik een slokje neem. Ik laat de zoete bubbels mijn gesloten lippen raken. Ik glimlach. Heerlijk, zeg ik, dit alles is heerlijk. Hij neemt mijn genoegen met een knikje in ontvangst en wanneer we door de golfslag van een passerend groter jacht worden opgetild, ploft hij op de zitplaats naast mij neer.

‘Deze week wordt er niet gewerkt,’ roept hij boven de wind en de motor uit. Hij glimlacht erbij. Alsof het een geheim is waar de anderen buiten gehouden moeten worden, mijn onvolprezen arbeidsethos.

‘Dat zei je, ja.’ Dat had hij ook.

‘Wat?’ vraagt hij, alsof hij me niet heeft gehoord. Een paar seconden later gevolgd door: ‘Geloof je me niet?’

‘Jawel, ik geloof je!’ zeg ik luid en met het soort enthousiasme dat verhuult dat ik dat niet doe. Dat wordt nu eenmaal van me verwacht, dat ik doe alsof, dat ik me sportief opstel, dat ik zonder protest klappen opvang. Ik ben er goed in om dit spelletje mee te spelen zolang het me wat oplevert. Hoewel ik glimlach, weet ik dat er werk op me wacht.

Toen de boot ons in de haven oppikte, probeerde ik de kapitein en de bemanning duidelijk te maken dat ik niet bij de familie hoor. Niet echt. Ik ben niet een van hen, wilde ik zeggen. Ik heb deze overtocht geregeld. Ik ben de assistente. Ik had hem bijna aan zijn uniformmouw getrokken en hem apart genomen, onze jonge, kleine, gebruinde kapitein. Dit is mijn werk, had ik tegen hem kunnen zeggen. We staan aan dezelfde kant.

Maar ja, ik spreek geen Italiaans.

Ik zei het door mijn eigen rolkoffer mee te zeulen, door wankel op mijn benen te staan, door niet te weten dat ik mijn schoe-

nen moest uittrekken om aan boord te stappen. Door me af te vragen of ik ooit eerder zulk zacht leer heb gevoeld. Door net zo waarderend met mijn hand over de stiksels van de kussens te strijken als de kapitein met zijn hand over de knie van de stewardess toen hij dacht dat niemand van ons keek.

Eerste klas of privé. Portiers. Luxe oppervlakken. Daar heeft niemand het ooit over, over de afwerking. Hoe het aan de huid aanvoelt. Hoe het in de mond proeft. Zalvend. Een woord dat Helen me heeft geleerd, de nicht van mijn baas.

Niemand zou een leven als dit moeten mogen leiden.

En natuurlijk, recht voor de boeg, ons reisdoel: het eiland Capri. Waar ik de komende week niet zou hoeven werken.

Het is anders dan ik me had voorgesteld. Het is kleiner. Hoekiger. Steiler. Veel steiler. Twee rotsscherven die uit de Middellandse Zee oprijzen en daartussenin een laagte. Overal kale kliffen. Het verbaast me dat ze ze kunnen verdragen, die kliffen.

De moeder van Helen werd aan de voet van zo'n klif teruggevonden, haar gehavende, opgezwollen lichaam. Dertig jaar geleden was dat. Ik heb de artikelen uit die tijd opgezocht. Ik zie de korrelige oude krantenfoto's zo voor me. Het raakte me om te zien hoe haar rode jurk tegen haar benen plakte toen ze uit het water werd gehaald. Hoe haar haren als een lijkwade haar gezicht bedekten. Haar dood had het soort cachet waar glossy tijdschriften ook decennia later nog graag een terugblik aan wijden: *Lingate-tragedie – de nog altijd onbeantwoorde vragen*. Het was een ongeluk. Of misschien een zelfmoord. Dat is wat de familie altijd heeft beweerd.

En elk jaar komen ze hier terug om de waarheid van die bewering te onderstrepen.

Ik wil de flûte wegzetten, maar er is nergens plek. Daarom houd ik het glas omklemd, zo voorzichtig als was het een klein vogeltje, bang het te breken. De lucht is verzadigd van zout. Het is onaangenaam vochtig, maar dat deert hen niet.

‘Beschouw jezelf als lid van de familie,’ zegt mijn werkgever, zijn woorden snijden door het klotsen van de golven heen.

Maar ik ben niet een van de familie. Ik ben geen Lingate.

‘Je zou het er heerlijk vinden,’ had Marcus begin mei tegen me gezegd, tijdens de lunch. We zaten een paar straten bij zijn kantoor vandaan in een restaurant met witte tafellakens en obers die zich uit eerbied zo klein maakten dat ze voortdurend rugpijn leken te hebben. Hij stond erop dat ik proefde van zijn gestoofde kwartel; in mijn vingers voelden de fragiele botjes als gebeeldhouwd ivoor. Ik hou niet van voedsel dat voorzichtig gegeten moet worden – klein gevogelte, zachtgekookte eieren, krab, kreeft. Het is een verspilling van tijd, een vertoon van goede manieren, met speciale minivorkjes en -lepeltjes. Maar die dag peuzelde ik een hapje mee.

Hij masseerde zijn vingers schoon met zijn servet. ‘Het is anders dan je je voorstelt,’ vervolgde hij. ‘Het is veel beter dan je je kunt voorstellen, Capri.’

Hij legde een scherpe nadruk op de eerste lettergreep. Het klonk als een gewerschot: ka-boem. Maar dan: Ka-pri.

Ik was nog nooit in Italië geweest.

‘Beter dan Mallorca.’

Ik was ook nog nooit in Spanje geweest.

‘Onmogelijk gelegen, maar de inspanning om er te komen waard. Dat geldt eigenlijk voor alle beste plekken.’ Hij spoelde zijn kwartel weg met een slok witte wijn en zei voor de vuist weg: ‘Je zou ook moeten komen.’

Het was niet de bedoeling volgens mij, die uitnodiging. Maar het heeft me altijd aangetrokken om rijkdom van nabij te ervaren. In privékring straalt het warmte uit. De koele, gelikte façade die naar buiten toe wordt opgehouden maakt dan plaats voor een verlokkende gloed.

‘Oké,’ zei ik.

Ik ging ervan uit dat hij het gesprek zou vergeten. Maar toen stuurde hij me de vluchtgegevens. En dat verbaasde me nog het meest, dat hij mij liet weten dat er een plek voor me was geboekt. Terwijl dat mijn werk was.

Je zou ook moeten komen, had hij gezegd, en hij had het gemeend.

‘Nemen dat soort mensen niet altijd hun assistenten mee als ze op reis gaan?’ had mijn huisgenoot gevraagd.

‘Ik ben nog nooit eerder met ze mee geweest op reis.’

Alles werd dan altijd discreet van tevoren geregeld, met personeel ter plekke dat geheimhoudingsverklaringen had ondertekend en van alle speciale wensen en voorkeuren op de hoogte was gesteld.

‘Maar is het écht zo vreemd dat hij je meevraagt?’ Ze doorzocht onze gedeelde koelkast, die leeg was, op wat klikjes in piepschuimen bakjes en twee halflege flessen wijn na. ‘Je bent toch bevriend met Helen? Anders had zij je misschien wel uitgenodigd.’

Misschien.

Op deze manier was het beter.

Helen Lingate en ik waren inderdaad bevriend. We waren vriendinnen, ook al woonde ik – toch al halverwege de dertig – nog met een huisgenoot op een plek waar op de achtergrond het verkeer op de I-405 voorbijraasde. Ik had mijn best gedaan om Helen voor me te winnen. Bij mensen met geld is dat nodig. Ze zijn achterdochtig. En daar hebben ze ook reden toe. Maar ik had er de tijd voor genomen. En nu waren we zover dat de erfgename van alle Lingate-rijkdom en ik minstens een keer in de week met elkaar afspraken – voor een wandeling, een lunch, een drankje in een bar, waarbij ik altijd frisdrank bestelde en zij een gimlet.

‘Zal het ongemakkelijk zijn?’ Mijn huisgenoot worstelde met de kurk die in een van de wijnflessen was vastgemaakt. ‘Dat jij aan het werk bent en dat zij...’

‘...ligt te luieren,’ vulde ik aan.

‘Ja.’

Ik haalde mijn schouders op. Ik wilde de schijn nog wat langer laten voortduren, de schijn die mijn leven draaglijk maakte. Maar ik had al te veel over hen gepraat.

Het draaide in mijn werk om discretie. En Helen had me aanbevolen. Ze had me verteld dat haar oom op zoek was naar een assistente. We waren toen nog niet meer dan bekenden van elkaar. Ik werkte indertijd achter de toonbank van een drukke bakkerij in Brentwood waar ze elke ochtend om 10.35 uur verscheen. Het was het soort plek waar je kon zeggen dat je iemand kende als je iemands gezicht bijna dag in, dag uit zag. En toen kwamen we elkaar tegen op een wandelroute en begon ze tegen me te praten. Ik luisterde graag. Door te luisteren was ik daar ook beland, op die wandelroute.

Het gaat erom wie je kent, zei mijn moeder altijd.

En ik kende de Lingates allemaal.

Zelfs nu, duizenden kilometers verwijderd van mijn appartement en de doorschijnende rolgordijnen, lieten ze me mijn rol niet vergeten. Marcus mocht dan een plek in het vliegtuig voor me hebben geregeld, ik heb voor de rest zorg gedragen: van de boot (die te laat was) en de villa (die zoals altijd al een jaar van tevoren was geboekt), de maaltijden en de huishoudster en de reserveringen in de beachclub, tot aan de afspraken voor de privébezoeken van Naomi aan de winkels van Hermès en Pucci.

Twee uur geleden, toen we in Sorrento op de boot wachtten, zat ik niet samen met hen aan de bar van een drankje te genieten. Nee. Ik was aan het bellen met het verhuurbedrijf, dat me verzekerde dat de vertraging onvermijdelijk was. Ik was in de haven op zoek gegaan naar een mogelijke andere boot met ruimte voor zes passagiers en een omvangrijke hoeveelheid bagage. Maar het is hoogseizoen aan de Amalfikust, dus er was niets te vinden. En

toen de boot dan eindelijk arriveerde – en de kapitein met zangerige stem verklaarde: een hopeloze vertraging, *signore*, de motor, *signore*, de wind, *signore*, een verlate levering, *signore* – nam mijn werkgever me terzijde en fluisterde in mijn oor dat ik ervoor moest zorgen dat hij zijn geld terugkreeg.

Altijd willen ze hun geld terug. Rijke mensen willen niets liever dan hun verdomde geld terug.

Op mijn telefoon voegde ik het als notitie toe aan mijn lijst met dingen voor morgen: geld teruggeisen.

De snelheid van de boot neemt af nu we de Marina Grande binnenvaren. Het hart van de havenstad van Capri. Vissersbootjes deinen op de golven voorbij. Motorboten zigzaggen heen en weer tussen de wal en de jachten die buitengaats voor anker liggen. Jachten zo groot als eilanden.

Voorbij de glanzende teakhouten boeg van onze boot openbaart de Marina Grande zich in al haar levendigheid. Mensen die met vis zeulen, mensen die aan boord van veerboten stappen, mensen die ontspannen aan een tafeltje op een terras zitten, die sigaretten roken. En daar, op de kade, twee mensen die ons aan land zullen helpen, de een fluitend, de ander wijzend.

Ik ga staan om van dienst te zijn. Een instinctieve reactie. Ik weet niet wat ik kan doen; ik heb nog nooit eerder een boot aangelegd. Helen pakt mijn pols beet en trekt me naast zich op de leren bank.

‘Ontspan.’ Ze glimlacht naar me met open mond, waardoor het spleetje tussen haar kleine, pijnlijk witte tanden zichtbaar wordt. Haar handen zijn koud.

Aan de andere kant van haar zit Freddy. Hij kruist zijn benen, waardoor de instapper aan de ene voet de knie van het andere been raakt. ‘Kijk uit voor de touwen. Laat ze niet om je enkels heen wikkelen. Til je benen maar helemaal op.’ Dan glimlacht hij.

Ik zit nu met een beeld in mijn hoofd van een touw dat zich

rond mijn enkels wikkelt, rond mijn polsen, rond mijn hals. Misschien ziet hij hetzelfde beeld.

Ondertussen manoeuvreert de kapitein de boot achteruit het krapste vrije plekje binnen. Gedurende die manoeuvre houdt hij zijn handen geen moment stil, hij gebaart ermee als was hij de dirigent van een symfonieorkest, met een hand omhoog en de andere op het roer, beide handen van onder zijn kin uitwaaiend naar de mannen op de kade. De stewardess is met touwen en stootkussens in de weer, ineens is ze een en al bedrijvigheid. Het is een bravourestuk, een voorstelling.

We drijven verder achteruit in de smalle open plek. Voor dat we de betonnen rand van de kade raken, stapt de kapitein achter het roer vandaan en beent ons in twee stappen voorbij naar de achtersteven. Hij plaatst een voet op het zwemplateau en strekt zijn andere been uit naar de kademuur. De mannen aan land hebben het te druk met het regelen van dragers en het loeren naar de stewardess; ze hebben niet in de gaten wat hij doet. Maar ik wel. Ik zie hoe je met één enkele beweging, een goed getimed gebaar, kunt zeggen: Ik heb het in de hand. Laat het allemaal maar aan mij over.

Hij laat zijn hand in het water zakken, tussen de boot en de betonnen kademuur. Ik kan niet zien waarom – of een touw misschien zijn doel heeft gemist of puur uit overmoed. Maar wanneer hij dat doet, glijdt zijn voet weg. Met onmiddellijk gevolg. Er is nu niets meer tussen de boot en de kade. Geen stootkussen. Geen voet. Alleen zijn hand in het water.

Hij bevriest. Zijn glimlach hapert. Ik zie het besef op zijn gezicht dagen. Maar het is te laat. De boot wordt opgetild door de golfslag van een passerend vaartuig en we botsen tegen de muur.

Vanaf de achtersteven klinkt een krakend geluid, van vlees en botten en glasvezel dat vermalen wordt. Dan schreeuwt de kapitein het uit. Wanneer ik het probeer te zien, de verwonding aan zijn hand, krijg ik slechts het zwemplateau in beeld, waarvan het

teakhout nu roze is gekleurd. Een prachtig roze in feite, de kleur van de bougainville die zich om de zuilen slingert bij de ingang van de cafés.

Naast ons ligt een stapel netjes opgerolde handdoeken. Ik grijp er een en klauter ermee naar de achterkant van de boot. Ik realiseer me dat ook ik het gevaar loop verpletterd te worden in dienst van de Lingates. Ik sta aan jouw kant, wil ik hem zeggen wanneer ik de zachte badstoffen doek aanreik.

Op de achtersteven wordt er in rap Italiaans gesproken. Vanuit de stuurhut kijken de Lingates toe. Ik zie hun lippen bewegen, maar ik kan niet horen wat ze zeggen. De kapitein bloedt door de eerste handdoek heen. Ik heb op tijd in de gaten dat Freddy me een tweede toewerpt, die ik doorgeef.

‘Ciao,’ klinkt het vanaf de kade. ‘Marcus Lingate?’ Een gids speurt de stuurhut af en mijn werkgever maakt zich kenbaar door een hand op te steken. ‘Wilt u mij maar volgen?’ vraagt de man. Zonder op antwoord te wachten raapt hij onze tassen al bijeen en schuift het ene na het andere gevlochten handvat om zijn arm. Achter hem laadt een drager onze koffers op een steekwagen. ‘Uw auto staat gereed,’ zegt hij. Hij gebaart naar het centrum van de haven.

De kapitein bloedt door de tweede handdoek heen en wij krijgen onze schoenen aangereikt.

‘Laten we hem hier zo achter?’ vraag ik. Maar de Lingates en Freddy zijn al van boord, hebben hun schoenen alweer aan.

‘Moeten we niet hier blijven en helpen?’ Ik pak nog een handdoek. Horen ze niet te willen blijven om te helpen, denk ik.

‘Wat zouden we kunnen doen?’ vraagt Marcus. ‘Ik ben geen dokter.’

‘Hier,’ zegt Freddy. Hij pakt een portefeuille tevoorschijn van alligatorleer en stopt me een stapel euro’s toe.

Ik sta daar met die biljetten in mijn hand geklemd. Het geld voelt warm, zo vers uit zijn zakken, en ik twijfel even of ik het

niet zal houden, zoals ik eerder altijd deed wanneer een man me geld toestopte. Maar dat doe ik niet. Ik blijf er domweg mee in mijn handen staan. Ik blijf er zo mee staan tot ik merk dat de stewardess mijn vingers probeert open te wrikken. Wanneer ik haar aankijk, zie ik haar betraande gezicht.

Ik ben geen Lingate.

Ik ben hier niet op vakantie.

LORNA

36 uur voor Lorna's verdwijning

Ik voeg me bij de Lingates op de kade. Ik heb geen keus. Niet echt. Geen van ons kijkt achterom. Voor ons strekt de Marina Grande zich uit naar de open zee. De cafés puilen uit met toeristen en Italianen die genieten van de zon. Arbeiders en bezoekers die wachten op de veerdienst verdringen zich in de weinige schaduw die er is. Ik probeer me eraan over te geven én me alles in te prenten: waar de opstapplaatsen voor de boot zijn, waar het loket is, waar het het drukt is. Maar de ongenadige zon leidt me af. Mijn botten lijken te smelten, alsof ik me bij de volgende stap niet langer staande zal kunnen houden, alsof ik zal bezwijken.

Hoewel ik het niet wil toegeven had hij gelijk: Capri is beter dan ik me had voorgesteld.

Marcus maakt zich los van de samengeklitte Lingates die een paar passen voor me uit lopen en wacht op me. 'Dat heb je goed gedaan,' zei hij. 'Naomi wordt onwel van de aanblik van bloed.'

'Dat geldt voor de meeste mensen.' Zonder dat ik dat wil, ben ik zijn vrouw aan het verdedigen.

'Maar niet voor jou.' Marcus zegt het alsof het een verdienste is, iets waarmee ik mezelf als werknemer kan aanprijzen. En inderdaad, mensen als de Lingates willen graag weten wat ze aan je hebben als er rotzooi opgeruimd moet worden.

Zijn profiel tekent zich af tegen de verblindende schittering van de Middellandse Zee: een Romeinse neus, gebruinde wangen, ijselijk witte tanden. Deze man, wiens e-mails ik lees en

voor wie ik herhaalrecepten aanvraag. Marcus Lingate slikt minoxidil om niets van zijn volle haardos te verliezen (en het is een volle bos, licht golvend, lang haar, met hier en daar een plukje grijs bij de slapen). Hij gebruikt ook statines. Zijn dokter dringt er regelmatig bij hem op aan ermee te stoppen en gezonder te eten, maar dat weigert hij. Hij is gezet, maar niet op een onaantrekkelijke manier. Hij houdt van zwarte koffie, van koffiebonen afkomstig uit het kustgebied van de Stille Oceaan. Dinerreserveringen zijn stevast voor kwart voor acht, aan een tafel op een rustige plek, en niet naast de keuken of het toilet. Bijdragen aan een goed doel zijn nooit anoniem, en het contact met zijn familie verloopt zelden via de mail of een berichtenapp. Ze bellen met elkaar. Ik ben daar niet bij.

Het is best wel vreemd om zoveel te weten over iemand die maar heel weinig over jou weet.

‘Het zal wel te maken hebben met je ervaring als verpleegkundige,’ merkt hij afwezig op.

‘Wat?’ Ik luister niet echt. Ik sta te kijken naar een groep mannen rondom een stuk zeil bedekt met gevangen vis, die daar met uitpuilende ogen te kijk ligt. Ik ben wijzer dan dat. Ik laat me niemands netten binnenlokken. Ik ruk me van hun lege blik los.

‘Had je niet gezegd dat je korte tijd als verpleegkundige hebt gewerkt?’

Dat had ik inderdaad gezegd. Ik heb in de loop der jaren een heleboel dingen gezegd waarvan ik niet verwacht dat mensen ze onthouden. Maar dat is zo opvallend aan Marcus Lingate: hij onthoudt alles.

Ik moet achter die terugbetaling aan.

‘Het was vooral administratief werk. Verrassend weinig zorg voor patiënten.’ Ik gok erop dat hij niet naar details zal vragen.

Ik heb van alles en nog wat gedaan voordat ik voor de Lingates ben gaan werken, en niet alles daarvan heb ik als werker-
varing opgevoerd, terwijl ik ander werk juist flink heb aangedikt.

Ik heb ook baantjes gehad die me een inkijkje hebben gegeven in het leven van mensen als de Lingates, onder andere als animeer-meisje en nog zo wat dingen met een rekbare invulling.

Hij vraagt niet door. Ik hoef hoe dan ook niet in een ziekenhuis te hebben gewerkt om te weten hoe ik in noodsituaties moet handelen. Met name in de buurt van de Lingates doen die zich maar al te vaak voor.

Net buiten het havengebied staat een auto op ons te wachten. Een Illy-rode, met in plaats van een dak – dat is afgezaagd – een gestreepte luifel die wappert in de wind. Alle taxi's op Capri zien er zo uit: auto's met een open dak, meer open dan dak. Ik weet dat omdat ik het eiland voor onze komst op Google heb verkend. Mensen worden graag verrast – verrukt! – op vakantie, maar voor mij is dit geen vakantie. Marcus en ik stappen als laatsten in. De man die ons net heeft opgehaald sluit de deur achter ons en roept voor zichzelf een andere taxi.

Het is niet ver van de Marina Grande naar de stad Capri, maar wel steil. Onder muzikale begeleiding van blikkerige, onbegrijpelijke popliedjes – de soundtrack van een Italiaanse zomer – klimmen we omhoog langs een weg die is dichtgeslibd met scooters en e-bikes.

Ik probeer mijn haar niet in de war te laten raken, maar de wind krijgt er vat op. Mijn armen hebben al een kleurtje; ik hou ervan om mijn huid aan de wisselingen van het weer bloot te stellen. Als ik daar later voor moet boeten, zal dat niet het enige zijn. Naast Helen, zo stel ik me voor, zie ik er vast net zo gebruind uit als de mannen in de haven.

Als ik mijn moeder mag geloven kwam mijn vader uit Buenos Aires. Maar het is de vraag of ze dat goed heeft onthouden. Voor details moest je niet bij mijn moeder zijn. Ik heb hem nooit ontmoet, heb nooit zelfs maar een foto van hem gezien. Ze heeft me zijn achternaam gegeven. Zo was het minder duidelijk dat ik haar dochter was. Zo lijkt het net of we vriendinnen zijn, zei ze.

Ze wilde niet eens dat mensen zouden kunnen denken dat we zussen waren. Misschien wist ze toen al dat het zo makkelijker voor haar zou zijn om me achter te laten.

We ronden de zoveelste haarspeldbocht. Mijn schouder leunt tegen Marcus aan. We hebben het midden van het eiland bereikt – de laagte tussen de twee hoogste rotspunten. Hier stoppen de auto's. De rest van Capri is alleen te voet bereikbaar.

De deuren van onze auto worden geopend en er worden flesjes water uitgedeeld, nat van de condens.

We zijn nog niet eens in het centrum van de stad – het Piazzetta –, maar ook hier voel ik me al bekeken. De ogen die ons volgen zijn als een gewicht dat ik meesleep en dat zijn sporen achterlaat. De Lingates genieten er juist van. Van de snelle, keurende blik wanneer ze ergens naar binnen gaan, van de zijdelingse blik die zoveel wil zeggen als: hoor ik jou niet te kennen? De ironie is nu net dat de machtigste mensen vaak het minst herkenbaar zijn. Dat is het leidmotief van de Lingates: wees onkenbaar, wees het rijkst.

Marcus en Richard banen zich meedogenloos een weg door de menigte bezoekers, langs de Caprezen, die op het Piazzetta rond een tafeltje hangen, een winkelstraat in met de eerste luxeboetieks en ijssalons. Wij volgen in het kielzog van hun in linnen gehulde lichamen. Richard helemaal in het wit; in zijn ruimvallende broek en zijn knoepjeshemd met lange mouwen ziet hij eruit als een goeroe. Marcus draagt de roze korte broek die Naomi voor hem had klaargelegd toen we uit LA vertrokken. Ik heb me twee maanden lang een beeld proberen te vormen van ons reisdoel, maar niets had me kunnen voorbereiden op de geuren van dit eiland – de geur van vijgen – of op de lichtval – alsof de agaven en de naaldbomen erdoor worden gekust. Niets had me kunnen voorbereiden op het schouwspel dat zich ontvouwt – de met juwelen behangen flaneurs, met hun losvallende kleding en strakgetrokken huid, op discrete afstand gevolgd door hun persoonlijke bewakers.

Misschien was het incident op de boot niet meer dan een intermezzo. Misschien is dat wat mijn omgang met de rijken me heeft geleerd: om het onaangename te negeren. Om het met schoonheid te overstemmen. Seringenbloesem om de geur van urine te maskeren, een hek om armoede buiten te sluiten.

Meestal ben ik degene die wordt buitengesloten.

Deze hoofdstraat waaiert uit in steegjes en verscholen deuren. Ik hoor de ijle klanken van technomuziek, bizar genoeg in samenzang met kerkklokken. Elke paar meter lijken de mensen een treetje hoger te klimmen, maar degenen die achter hen aan komen maken zich alweer zorgen over de treetjes naar beneden. Dat is in ieder geval iets wat ik herken.

We lopen nu het hart van het winkelgebied binnen – Hermès, Gucci, een gigantische Ferragamo-etage –, waar twee opvallend mooie vrouwen en een even mooie man, gekleed in pastelleurig linnen en met strooien gleufhoeden op, statig door de stroom toeristen en shoppers glijden.

‘Het zijn modellen.’ Freddy knikt in hun richting op het moment dat ze stilstaan en een pose aannemen. ‘Ze worden ervoor betaald om hier zo rond te lopen. Als reclame voor een van de winkels.’ Hij begint te lachen. Een hoge, harde, akelige lach, als glasvezel dat tegen beton stukslaat. ‘Lorna dacht dat ze echt waren,’ zegt hij tegen Helen.

‘Dat dacht ik ook toen ik ze voor het eerst zag,’ zegt ze tegen mij. ‘Je raakt er wel aan gewend.’

Ik forceer een lach. De grap is me immers uitgelegd. Maar ik vind het helemaal niet grappig hoe makkelijk het is om je als iemand anders voor te doen.

We zijn er bijna doorheen, door dit toeristische deel, wanneer een man zich langs me heen werkt en zijn hand met een klap op de rug van Marcus laat landen. ‘Ze laten hier tegenwoordig ook echt iedereen maar toe, of niet?’

De man kust Naomi op beide wangen en steekt Richard een

hand toe, die kort wordt geschud. Hij draait zich daarbij iets om en ik herken zijn profiel. Op dat moment rijst voor mijn ogen weer het beeld op van het aardbeiroze bloed op het zwempla-teau, en de wetenschap dat ik niet zomaar even snel van dit ei-land weg kan, van deze familie. Ik kijk naar de grond, maar ook zijn instappers komen me maar al te bekend voor.

‘Ik dacht dat je in Antibes zat,’ zegt Marcus.

‘Zat ik ook, zat ik ook. Maar toen hoorde ik over wat Werner van plan was op het Gallo Lungo, en je weet dat ik nooit een kans laat lopen om een kijkje te nemen op het eiland van iemand an-ders.’ Hij glimlacht zijn grote, scherpe kiezen bloot. ‘Dus toen heb ik de boot hiernaartoe genomen. Hoelang blijven jullie?’

‘Een week.’

‘Dan moeten jullie komen eten. Ik accepteer geen nee.’

‘Als we tijd hebben.’ Het is alsof er ineens een kille wind is opgestoken. De innemende familieman van zo-even is nergens meer te bekennen. Maar dat mag geen verrassing heten. Deze twee mannen delen een lange geschiedenis. Wat wel verrassend is, is dat Stan Markowitz ons überhaupt heeft aangesproken.

‘Uiteraard,’ zegt hij. ‘Alleen als jullie tijd hebben.’ Hij draait zich om om weer weg te lopen, kijkt mij recht aan en zegt: ‘Ik bel je assistente nog.’

‘Vraag jij je nooit af wat er daadwerkelijk is gebeurd op dat ei-land?’ vroeg Stan Markowitz aan mij.

Ik had hem net een flesje water gebracht. Met prik. Saratoga, geen Pellegrino. Hij had er specifiek om gevraagd. Het blauwe flesje, had hij gezegd, je weet wel welke.

Ik wist inderdaad welke. Ik doe mijn werk goed. Ik had het speciaal voor hem gekocht.

‘Nee, nooit,’ loog ik, staand bij de deur. ‘Kan ik je nog iets an-ders brengen?’

‘Zijn er zaken uitgelopen vandaag?’ Stan wierp een blik op zijn horloge.

‘Nee. Hij ligt op schema.’

‘Het is al twee uur.’

‘Ik zal het even bij hem navragen,’ zei ik.

Laat me gaan.

‘Heb je er echt nooit over nagedacht?’ vroeg hij nog toen ik al wegliep.

‘Nee.’

Natuurlijk heb ik er wel over nagedacht.

‘Ik geloof je niet.’ Hij nam een slok water. ‘Is dat waarom je deze baan hebt genomen? Laten we eerlijk zijn, je weet waarschijnlijk meer dan de meesten van ons. Ik kan me nauwelijks voorstellen wat jou allemaal onder ogen komt. Ze zijn zó op zichzelf. Het klonk als kritiek hoe hij het zei. ‘Iedereen zegt dat zijn broer, Richard, het heeft gedaan, dat hij zijn eigen vrouw heeft vermoord,’ vervolgde Stan. Hij keek langs me heen toen hij daar nog aan toevoegde: ‘Ik ben er nog altijd woest over dat ze ermee zijn weggekomen.’

Dat is niets in vergelijking met waar jij mee bent weggekomen.

‘Ik ben zo terug,’ zei ik.

Bij het kantoor van Marcus stak ik mijn hoofd om de deur. ‘Stan wacht.’

‘Mooi,’ zei Marcus zonder op te kijken.

‘Wat wil je dat ik tegen hem zeg?’

‘Niets. Laat hem maar wachten.’

Hij zit te vissen naar Sarah. Daar zal hij het niet bij laten, Marcus. Het zal alleen maar erger worden.

Ik glimlachte. ‘Oké. Kan ik nog iets anders voor je doen?’

‘Nee, dank je wel. Over een kwartiertje of zo mag je tegen Stan zeggen dat we een andere afspraak zullen moeten maken.’

Verdomme.

‘Goed. Ik zal hem over een kwartier de deur wijzen.’

‘Dank je, Lorna.’ Marcus keek me kort aan voordat hij zich op zijn telefoon richtte, iets intoetste en hem tegen zijn oor hield.